పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(ప్రారంభం)

గోపాలం కథ

సీత చిన్నప్పట్నుంచీ చాలామంది మహాపతివ్రతలను గురించి చదివింది. ఆధునిక మహాపతివ్రతల్ని ఆమె శరత్ నవల్లో చూసింది. చాలా ముగ్ధురాలయింది. సవతి తల్లి ఆడపిల్లల్ని సొంతపిల్లలాగా చూడడం, అసహ్యించుకునే వ్యక్తులకు కూడా అరకప్పు టీ ఇచ్చి మంచి మాటలతో వాళ్ళ మనస్సులను మళ్ళించడం, వారి దయ, వారి సౌశీల్యంలోని శక్తి ఇవన్నీ ఆమెను ఎంతో ఆకర్షించాయి. ఆ పవిత్రతలో ఎంతో ఆకర్షణ ఉన్నదనీ, నిస్సహాయ స్థితిలో కూడా ధైర్యాన్నీ, ఆత్మశక్తినీ ఇచ్చేది ఈ సౌశీల్యమేనని ఆమె మనస్సులో పదే పదే అనుకుంది. అందుకని అలాంటి కథలూ, నవలలూ చదవడం ఒక వ్యసనంగా చేసుకుంది. పుస్తకాలన్నీ కొని ఒక బీరువాలో అమర్చింది. వాటిని మళ్ళీ మళ్ళీ చదివి, తను మొదటిసారి గుర్తించలేని ఆ పాత్రల ఔన్నత్యాన్ని పునః పునః గుర్తుచేసుకుని ఆనందిస్తూంటుంది. అలాగని కొత్త నవలలు చదవదని కాదు. కొత్త నవలలలో కూడా ఆ పాత సంప్రదాయపు ఔన్నత్యం గల స్త్రీల కోసం వెదుకుతూ ఉంటుంది. కానీ మొహానికి ఇంత పసుపు రాసుకుని కాలేజీకి వెళ్ళే స్త్రీకాని, పరపురుషుణ్ణి కన్నెత్తి చూడకుండా ఆఫీసుల్లో ఉద్యోగం చేసుకునే అమ్మాయి కాని ఆ నవలల్లో ఎక్కడా కనిపించరు. అందుకని ఇటీవల వచ్చే నవల అంటే సీతకంత ప్రీతిలేదు.

సీత తల్లిదండ్రుల చాటున పెరిగిన బిడ్డ, థర్డుఫారం చదువుతూండగా టైఫాయిడ్ వచ్చింది. తగ్గేసరికి పరీక్షలయిపోయాయి. చదువుమీద ఎంతో శ్రద్ధ చూపే సీతకి ఈ జబ్బు శారీరకంగానూ, పరీక్షలు మానసికంగానూ దెబ్బతీశాయి. ఓ రోజు ఎవరితోనూ చెప్పకుండా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయింది. తల్లీదండ్రీ బేజారెత్తిపోయారు. తల్లి గుండె బాదుకుని నూతిలో పడడానికి సిద్ధమయింది. కానీ ఓనాడు సీత మామయ్య ఉత్తర వ్రాశాడు. అమ్మాయి అక్కడికి క్షేమంగా చేరిందని. ఈ చాపల్యానికి కారణాన్ని గోవిందరావు కనిపెట్టాడు. ఏదో ఒక చదువు సీతకి వ్యాపకంగా చెయ్యడం అవసరమనుకున్నాడు. వెంటనే అమ్మాయిని ఇంటికి తెచ్చుకుని బజారుకి తీసుకెళ్ళి చదవడానికి కావలసిన పుస్తకాలు కొన్నాడు. అదిగో అప్పుడే సీతకి మొట్టమొదటిసారిగా శరత్ నవలలతో పరిచయమయింది. అవికాక ఇంకా కాశీమజిలీ కథలు, పాంచకడీదేవు నవలలూ, ఒకటి రెండు చలం నవలలూ చదవడం తటస్థించింది. కాని చలం అంటే ఆవిడకి చాలా అసహ్యం ఏర్పడింది. ఆడది సంప్రదాయాన్ని గౌరవిస్తే ఎంతటి ఔన్నత్యాన్ని పొందగలదో శరత్ చెప్తాడు. ఆడది సంఘం మర్యాదలకి ఎదురు తిరిగితే ఎటువంటి అధఃపతనానికి దారి తీయగలదో చలం ఎత్తి చూపుతాడు. ఈ రెండూ నిజం కాదని సీత స్నేహితురాలు శాంత వాదిస్తూంటుంది. సంప్రదాయాన్ని గౌరవించే ఆడదానిలోని మానసిక దౌర్బల్యాన్ని శరత్

అందంగా చెప్తాడు. సంఘ మర్యాదలకి ఎదురు తిరిగే ఆడవాళ్ళ ఆత్మశక్తి చలం సూటిగా చూపించాడు అంటుంది ఆమె, ఈ అభిప్రాయబేధాలే వాళ్ళిద్దరినీ దగ్గర చేశాయి. అది వేరే విషయం.

టైఫాయిడ్ జ్వరం తగ్గాక సీత బాగా వొళ్ళు చేసింది. మనిషి కాస్త నల్లబడింది. బుగ్గలు బాగా ఊరి, శరీరం బరువెక్కి కళ్ళు కోరికతో మెత్తబడినట్లు తయారయ్యాయి. చూడడానికి ఇరవై రెండేళ్ళదానిలాగా అగుపిస్తుంది. అందువల్ల వయస్సుని బట్టికాక, శరీరాన్నిబట్టి త్వరగా చీర కట్టుకోవడం అలవాటు చేయాలని తల్లి వర్ధనమ్మ గ్రహించింది. చీర కడితే నిండుగా కనిపిస్తుంది. నవలలు చదవడం ప్రారంభించినప్పట్నుంచి పెద్ద బొట్టు పెట్టుకోవడం, కొంగు భుజం చుట్టూ తిప్పుకోవడం అలవాటు చేసుకుంది.

సీత చాలా పుస్తకాల్ని జాగ్రత్త చేసింది. అందమైన అట్ట వేసి బీరువాలో ఉంచుతుంది. తీరికవేళల్లో పాత పుస్తకాల బూజులు దులుపుతూండడం, కొత్త పుస్తకాలకు అట్టలు వేయడం చేస్తుంటుంది. ఈ పుస్తకాల ద్వారా ఆ వీధిలో చాలామంది స్నేహితురాండ్రని సంపాదించుకుంది. అలా పరిచయమైన వారిలో ముఖ్యంగా శాంత మరీ ప్రాణమైంది.

ఈ విధమైన విజ్ఞాన సముపార్జన వల్ల సీత ఆ వయస్సు అమ్మాయిలందరి కంటే జీవన విధానం విషయంలో చాలానే తెలుసుకుంది. కుండలికరణలు, చక్రవడ్డీలు, అక్బరు చక్రవర్తి కాలంలోని భూమి శిస్తు విధానం, చోళులు మానవులా? వంటి మీమాంసలు తెలియకపోవచ్చు కాని జీవితంలో ప్రేమ, యౌవనం, మాతృత్వం ఇలాంటివాటిని గురించి కొన్ని నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయాలు ఏర్పడ్డాయి.

ప్రేమ ఈ జీవితంలో సాధ్యపడే ఒక అపూర్వమైన ఆనందానికి సంకేతమనీ, జీవితమంటే తను కోరుకున్న పురుషుడికి ఒకే ఒకసారి సమర్పించగల పుష్పమనీ, యౌవనమంటే ఆ పుష్పం వికసించే తరుణమనీ, మాతృత్వమంటే ఆ పువ్వు గుబాళింపు అనీ కొన్ని అభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకుంది. ఇవి ఈ ఇరవై ఏళ్ళ జీవితంలో మార్చుకోవలసిన అవసరాలు కాని, అగత్యంకాని కనిపించలేదు. ఎంచేతనంటే వాటిలో వేటి సమీపానికైనా ఆమె ఇంకా రాలేదు కనుక. కానయితే ప్రేమ విఫలమయాక కొన్నాళ్ళు దుఃఖసాగరంలో మునిగి, కాలం ఆ మచ్చని మాపుచేశాక మరొకరిని వివాహం చేసుకునే యువతుల నవలలంటే ఆమె కసహ్యం. అలా రాసేవాళ్ళంతా అవాస్తవికతను చిత్రిస్తున్నారని, అట్లా ఒక్కనాటికీ జరగదనీ, కనీసం ఈ భారతదేశంలో, ఈ కర్మభూమిలో జరగదనీ ఆమె నమ్మింది.

అయితే ఆ నవల్లో కనిపించే ప్రేయసీ ప్రియుల బీచ్ షికార్లు, రాయబారాలు, ప్రేమలేఖలూ అంటే తనకిష్టం. వీటికీ, తన ఆలోచనలకూ ఓ అందమైన సమన్వయాన్ని ఆలోచించింది సీత. మొదటిసారిగా జీవితంలో తన భాగస్వామిని ఎన్నుకునే స్త్రీ అతనితో షికార్లు పోవడంలో తప్పేముంది? ఇద్దరూ కలిసి పాటలు పాడుకుంటూ చిలకా గోరింకల్లాగ గడపడంలో ఆక్షేపణేమిటి?

భర్త ఏ ఆనందాన్ని కోరితే ఆ ఆనందాన్ని పంచియివ్వడమే కదా సతీ ధర్మం? ఈ ఆలోచనలూ, ఆశయాలకూ సరితూగే భర్తకోసం ఎదురుచూస్తోంది సీత, అతనెక్కడో పుట్టి ఉంటాడనీ, ఆ కలయిక అతి విచిత్రంగా, మనసు పులకరించేలాగ, సినిమాలో లాగ జరుగుతుందనీ ఆమె కలలు కంటోంది.

సీత తండ్రి గోవిందరావుకి చాలా చిన్న వయస్సులోనే సీత పుట్టింది. వాళ్ళిద్దరూ పక్కపక్కనే నిలబడితే సీత ఆయన చెల్లెలిలాగ ఉంటుంది. వాళ్ళిద్దరూ చాలా నలుపు. ఆయనకంటే సీత కాస్త పొడుగు. ఆమెకి వాళ్ళ అమ్మ పోలిక వచ్చిందని చూసినవాళ్ళు అంటూ ఉంటారు. గోవిందరావుగారు చిన్న వయస్సులో పోస్టుమాస్టారయ్యాడు. ఆయనకి చుట్టలన్నా,

చుట్టాలన్నా మహాప్రీతి. ఇంటికి పదిమందిని పిలిచి భోజనం పెట్టడం, వాళ్ళు చుట్టలు కాల్చేవాళ్ళయితే మరో రెండు రోజులు బలవంతంగా ఆతిథ్యం పెంచడం ఆయనకి నిత్యకృత్యం. పోస్టాఫీసుకి వచ్చినప్పుడల్లా లంకపొగాకుతో పలకరించే ఓ ముసలాయన ఆయనకు ఆ చిరకాలంలోనే మిత్రుడయ్యాడు. అతనిపేరు కుటుంబయ్య. తల్లిదండ్రులు పెట్టిన పేరు వృధాపోకుండా లంకంత కుటుంబం కలవాడు. స్వాతంత్రోద్యమం ముమ్మరంగా జరిగే రోజుల్లో ఆండ్రూసు దొరగారి దగ్గర టైపిస్టుగా పనిచేస్తూ, ఆయనకు తరచు గారెలు తినిపిస్తూ, ఆయన దగ్గరే ఈ చుట్ట కాల్చడం నేర్చుకున్నాడు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చాక ఆండ్రూస్ దొరవారు లండన్ వెళ్ళిపోతూ కుటుంబయ్య స్వామిభక్తికి మెచ్చి ఆ టైప్ మిషన్ను ఆయనకు బహూకరించాడు. ఆ టైప్‌మిషన్‌తో కుటుంబయ్య కొన్నాళ్ళు కోర్టులో చెట్ల కింద దుకాణం పెట్టాడు. అయితే కోర్టులో కేసులు తక్కువయినప్పుడు, కోర్టు శెలవుల్లోనూ తన రోజు గడవడం కష్టమై, నికరంగా ఒకచోటంటూ ఏర్పరచుకుని "ఇక్కడ టైపు చేయబడును - నేర్పబడును" అని బోర్డు పెట్టాడు. ఈ రోజుల్లో ఎమ్మేకంటే టైపిస్టుకే ఎక్కువ గిరాకీ ఉన్నదని గ్రహించిన పెద్దవాళ్ళు కొందరు పిల్లల్ని ఇక్కడికి పంపడం ప్రారంభించారు. ఆ విధంగా కుటుంబయ్యకి గిరాకీ పెరిగింది. రెండు పాత మిషన్లు వాయిదాల మీద బేరం చేశాడు. ఒక స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం నాడు "జయభారత్ కమర్షియల్ ఇనిస్టిట్యూట్" అని పేరు పెట్టాడు.

మూడు మిషన్లతో ప్రారంభమైన ఇన్స్టిట్యూట్ ఇప్పుడు తొమ్మిది మిషన్లకు పెరిగి మూడు పువ్వులు, ఆరు కాయలూ అయింది.

ఓ రోజు కుటుంబయ్య, పోస్టాఫీసులో గోవిందరావుతో మాట్లాడుతూ ఉండగా, సీత అక్కడికి రావడం, "ఈవిడేనా మీ అమ్మాయి?" అనడం జరిగింది.

వయసొచ్చిన ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళ గురించి కనుక్కోవడం కొందరు ముసలాళ్ళకి అలవాటయినట్టు, చదువుకుంటున్న పిల్లల్ని చూసి "టైపు నేర్చుకుంటోందా?" అనడగడం కుటుంబయ్యకి అలవాటయిపోయింది.

"అయ్యో ఇంకా అమ్మాయికి టైపు నేర్పించలేదా?" అని విస్తుపోయాడు కుటుంబయ్య. 'ఇంకా పెళ్ళిచేయలేదా?' అన్నంత ఆశ్చర్యంగా. "లేద"న్నాడు గోవిందరావు.

"అదెలాగ కుదురుతుంది? రేపు ఆ పెళ్ళి చేసుకున్నవాడు టైపు మిషనున్నవాడైతే చక్కగా వాళ్ళాయనకీ ఓ ఉత్తరం ముక్క టైపు చేసుకుంటుంది. రేపట్నుంచీ పంపించండి" అన్నాడు.

ఆ మాట ప్రకారం సీతని పంపించడం ప్రారంభించాడు గోవిందరావు. టైపు నేర్చుకోవడం స్త్రీ మానసిక సౌందర్యానికి ఏ మాత్రం దెబ్బతీయదు గనుక నిక్షేపంలాగా రోజూ వచ్చిపోతూ ఉంది సీత.

సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే ఎదురింటిలో ఇద్దరు యువకులు దిగారు. ఆ ఇల్లు చాలా నెలలుగా ఖాళీగా ఉంది. ఇల్లు కట్టించిన రెండోయేడు కొత్తగా పెళ్ళయిన భార్యాభర్తలు అందులో దిగారు. వాళ్ళ సాంసారిక జీవితం కొన్నాళ్ళు హాయిగా గడిచింది. క్రమంగా భర్తగురించీ, అతని అలవాట్ల గురించీ భార్యకి తెలియడం ప్రారంభించింది. అతను తాగుడు కాస్త ఎక్కువగానే తాగుతాడు. ఈ విషయం తెలిసి భార్య ఏడ్చింది.

వద్దని ప్రాధేయపడింది. తరువాత తరువాత అతనికి త్రాగడం అలవాటయిపోయింది. ఒకరాత్రి మరీ మత్తుగా త్రాగివచ్చి ఆమెను విపరీతంగా చావబాదాడు. ఇక భరించలేక తనూ అతన్ని కసిగా చావగొట్టి మేడమీదికి వెళ్ళి ఉరిపోసుకుంది. తెల్లవారక దెబ్బలతో స్పృహతప్పి పడివున్న భర్త క్రింద, చచ్చిపడి వున్న భార్య మీదా కనిపించారు.

వీధివీధంతా విరగబడి చూశారు. ఊరంతా గగ్గోలయిపోయింది. బలవంతపు చావు చచ్చిన ఆ కొంపలోకి రావడానికి ఎవ్వరూ ఇష్టపడలేదు. పైపెచ్చు పక్కన వేపచెట్టు కూడా ఉంది. దాని కొమ్మలు ఆ యింటి డాబాను రక్షిస్తున్నట్లు మీదికి వంగి ఉంటాయి. ఓసారి ఓ పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి అటువేపే వెళ్తూ మసక చీకటిలో రాయి తన్నుకు పడిపోయింది. పడగానే హఠాత్తుగా ఆ అమ్మాయికి ఉరిపోసుకున్న ఇలాలు గుర్తుకువచ్చి వెర్రికేక పెట్టింది. అంతే మూడురోజులు జ్వరం వచ్చి ఆ అమ్మాయి పోయింది. అప్పట్నుంచి ఇంటికి దెయ్యాల కొంప అని పేరు పెట్టారు అంతా. సీతా వాళ్ళ ఇల్లు దీనికి ఎదురు గుమ్మం. వసారాలో మంచం వేసుని కూచుంటే ఎదురింటి గదీ, వేపచెట్టు కొమ్మలూ అగుపిస్తాయి. సీతకి దెయ్యాలమీద నమ్మకంలేదు. సీతా మహాసాధ్వి రాక్షసుల మధ్య బ్రతికిరాలేదా? మానసికమైన పవిత్రతా, పాతివ్రత్యం ముందు ఏ భూతాలూ నిలువవు. అందుకని రాత్రివేళల్లో ఆ యింటిని చూసినప్పుడల్లా తను చేయని నేరానికి ప్రజలచేత శిక్షను పొందుతున్న ఆడపడుచులాగా, ఇంటిమీంచి జారే కొమ్మలు ఆమె విరబోసుకున్న జుత్తులాగా కనిపించి, ఆ ఇంటిని చూసి జాలిపడేది. ఆ ఇల్లు తను ఊహించని కథలు చెప్తున్నట్టుండేది. ఎప్పుడైనా తీరికవేళల్లో కథానాయికల్లాగే ఆ ఇల్లు తనకు స్నేహపాత్రమైంది.

వీధిలో నిలబడ్డప్పుడు ఆ ఇంటి యజమని ఎప్పుడైనా కనిపిస్తే "ఆ యింటికోసం ఎవ్వరూ రాలేదా నాయుడుగారూ?" అని ఆతృతగా అడుగుతుంది.

"ఎవరొస్తారమ్మా? ఆత్మహత్యలు జరిగిన కొంపలోకి?" అని దిగులుగా అంటాడు.

సీతకి అతని మీదకన్నా ఆ యింటిమీద విపరీతమైన జాలి కలుగుతుంది. అందువల్లనే ఆ ఇంట్లో ఎవరో దిగారనగానే త్వరత్వరగా వీళ్ళ గురించి వాకబు చేసింది. ఆ ఇంటిపక్కనే ఉంటున్న శాంత వివరాల్ని త్వరగా పట్టేసింది. కొత్తగ ఆ వూళ్ళో ప్రారంభమైన బిస్కట్ల కంపెనీలో పనిచేయడానికి వచ్చారని, వాళ్ళకా ఇంటి చరిత్ర తెలియదు. అందుకే అయిదు గదులున్న ఇల్లంతా నూరు రూపాయలకు ఇస్తున్నారనేసరికి సంతోషంగా దిగారు.

దిక్కులేని అనాథకు ఆశ్రయం ఇచ్చిన కరుణామయులుగా వారిద్దరూ కనిపించారు సీతకి. చాలా ఏళ్ళ తరువాత మళ్ళీ ఆ యింటికి డోర్ కర్టెనులు వచ్చాయి. రేడియో పాటలు పాడింది. హార్మోనియం మోత కూడా రాత్రివేళల్లో వినిపించింది. నీళ్ళుపోసుకునే చప్పుళ్ళు వినవచ్చాయి. జడత్వం ఆవహించిన ఆ మృతమూర్తికి చైతన్యం వచ్చినట్టయింది. వీలయినప్పుడల్లా ఆ కదలికల్ని గమనిస్తూ గడిపింది సీత. సీత అలా గమనించడాన్ని వాళ్ళూ వేయికళ్ళతో గమనిస్తున్నారని ఆమె గమనించలేదు. ఆమెకు ఆ యింటిమీదగల సానుభూతిని వాళ్ళు తమమీద గల ఆసక్తిగా అర్థంచేసుకుంటున్నారని అర్థం చేసుకోలేదు. ఆపదలో ఉన్న స్త్రీని రక్షించిన వాళ్ళ పట్ల కలిగినట్టుగా వారిపై కలిగిన దయని మరొక విధంగా అర్థం చేసుకుంటున్నారని ఆమెకు తెలియలేదు. ఎందుకంటే ఇలాంటి సన్నివేశం ఏ నవలలోనూ చిత్రితం కాలేదు. మహాపతివ్రతలయిన కథానాయికల మీద ఇలాంటి దయాదాక్షిణ్యాలు దెబ్బతీస్తాయని ఆమె లైబ్రరీలో ఏ గ్రంథమూ ఉద్ఘోషించలేదు

సరిగ్గా ఈ పరిస్థితిలోనే పుస్తకాలపై మొదటి రాయబారం జరిగింది. ఆ ఇంటి పక్కన ఉన్న శాంత చెల్లెలు గిరిజ ఓ రోజు పరిగెత్తుకు వచ్చి "అక్కా! అక్కా! ఏమైనా నవలలు కావాలి" అంది. సీత ఆశ్చర్యపోయింది. ఎందుకంటే, కొత్త నవలలని తను కొన్నప్పుడు ఆ వీధిలోని అమ్మాయిలంతా సమావేశం కావడం మామూలు. మరి హఠాత్తుగా గిరిజ ఎందుకు పరిగెత్తుకు వచ్చిందో అర్థంకాక "ఎవరికే?" అంది.

ఎదురుగ్గా ఉన్న మేడ చూపించి, సిగ్గుపడుతూ "వాళ్ళకే అక్కా" అంది. సీతకి ఆశ్చర్యం, ఆసక్తి పెరిగిపోయింది. అది ఆ వ్యక్తుల మీద ఉన్న ప్రత్యేకమైన ఆసక్తికాదు.

"నీకెలా తెలుసు వాళ్ళు?" అనడిగింది.

అసలు కథ ఇది - శాంత యింటికి, వాళ్ళయింటికీ ఒక్కటే ఎలక్ట్రిసిటీ కనెక్షన్, నిన్నరాత్రి గాలికి ఆ వూరి ఆనవాయితీ ప్రకారం లైట్లు పోయాయి. లైట్లు కొంతసేపటికి వచ్చాక ఫ్యూజ్ పోయింది. దాన్ని వెయ్యడానికి వాళ్ళ ఇంటికి గిరిజను పంపవలసి వచ్చింది.

ఆ సదవకాశాన్ని పురస్కరించుకుని వాళ్ళు పుస్తకాల కోసం రాయబారం పంపారు.

"నా దగ్గర పుస్తకాలుంటాయని వాళ్ళకెలా తెలుసు?"

"నేను చెప్పాను."

"ఎందుకు చెప్పావు?"

"వాళ్ళు అడిగారు కనుక."

ఇక అంతకన్నా ఎక్కువ ప్రశ్నలు వెయ్యలేకపోయింది సీత. అయినా పుస్తకాలు చదువుకోడానికి ఇవ్వడంలో తప్పులేదు. దానిలో తనకో గర్వం ఉంది. తన దగ్గర మంచి పుస్తకాలు ఉన్నాయని వాళ్ళకి తెలియడం, అటువంటి అవసరానికి తన అక్కర కలగడం. అందుకని అందంగా అట్టవేసిన మూడు పుస్తకాల్ని ఇచ్చింది సీత.

వాళ్ళిద్దరిలో ఒకరి పేరు రాజు అని, మరొకరి పేరు పాలు అని చెప్పింది గిరిజ. "పాలు ఏమిటి, పాలూ - పెరుగు" అని విసుక్కొంది. ఈ పుస్తకాలు అడిగిన వ్యక్తి రాజు అయి ఉంటాడని అనుకుంది. అనుకున్నాక ఆ విషయం మరచిపోయింది.

ఎంతవాళ్ళ గురించి ఆలోచించినా సీతకు అదొక్కటే లోకంకాదు. అదీగాక ఆ ఇంటిలో వాళ్ళు దిగాక క్రమంగా ఆ యింటిమీద దయ సన్నగిల్లింది. ఈ మధ్య మరో పది పుస్తకాలు కొని తెచ్చుకుంది సీత. వాటిని చదవడంలోనూ, అట్టలు వెయ్యడంలోనూ, స్నేహితురాండ్రకు పంపిణీలోనూ చాలారోజులు దొర్లిపోయాయి. ఈ మధ్య వర్షాలు పడుతుండడం వల్ల వరండాలో పడుకోవడం తగ్గిపోయింది.

ఇలా ఉండగా ఒకరోజు గిరిజ తీసుకువెళ్ళిన రెండు పుస్తకాలూ వెనక్కి తెచ్చి ఇచ్చింది. వాటిని చూస్తూనే భోరున దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది సీతకి. తను వేసిన అట్టలు ఊడిపోయి ఉన్నాయి. పుస్తకానికి వేసిన అట్టజాడలేదు. ఒక పుస్తకానికి కుట్టూ జారిపోయింది. రెండో పుస్తకానికి చివర నాలుగుపేజీలు లేవు. బొద్దింకల రెట్టలు, ఒకమూల ఎలక కొరికిన జాడలూ కనిపించాయి. ఒక పుస్తకం ముందు పదిపేజీల వరకూ కొబ్బరినూనె మరకలు కనిపించాయి. అంటే వాటిని తలక్రింద పెట్టుకుని నిద్దరపోయి ఉంటారు. ఆ కోపంతో పుస్తకంతో రెండు వడ్డించింది గిరిజని. "వాళ్ళు మనుష్యులా, పశువులా" అని తిరంది. ఉగ్రరూపం దాల్చి, నోటికి వచ్చినట్టూ తిట్టి చిరిగిపోయిన పేజీలు అంటిస్తూ కూర్చుంది. అంతా చూశాక వాళ్ళకు పుస్తకాలు కావాలని మళ్ళీ అడగలేకపోయింది గిరిజ. నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోయి జరిగినదంతా చెప్పి, 'ఇక పుస్తకాలు తీసుకురా'నని వాళ్ళతో చెప్పేసింది.

మర్నాడు ఎదురింటి అబ్బాయి పంపిన పుస్తకంలోంచి ఓ ఉత్తరం కిందపడడంతో ఆశ్చర్యపోయింది సీత. అలా అబ్బాయిలు, పుస్తకాల్లో ఉత్తరాలు పంపించడం, తమ ప్రేమని ఇలా తెలియ పరుచుకున్నాక ప్రేయసీ ప్రియులు కావడం సీత

చాలా పుస్తకాల్లో చదివింది. చాలా సినిమాల్లో చూసింది. మరి ఇప్పుడీ ఉత్తరం - గులాబీ రంగు కాగితం మీద ''సీతాదేవిగారు'' అని వ్రాసి ఉన్న కాగితం చూశాక ఆ అనుభవాలన్నీ మనస్సులో కదిలాయి. చాలా కుదురుగా వ్రాశాడు ఆ అబ్బాయి. చెదిరిపోయిన జుత్తు, తరచూ మాసిన గెడ్డం చూస్తూ ఇంత జాగ్రత్తగా చెయ్యలేడనుకుంది. కానీ చాలా ఆలోచించినట్టు, శ్రమపడినట్టూ ఉంది ఉత్తరం. నల్లటి ప్యాంటు మీద ఎప్పుడూ నల్లటి బుష్‌కోటు తొడుక్కునే అతన్ని చూసి 'అబ! ఏం అభిరుచి బాబూ' అనుకుంది. కానీ గులాబీరంగు కాగితం చూశాక మంచి టేస్టేనని అర్థమవుతోంది. కానీ మనిషికి జాగ్రత్త తక్కువ. ఆ విషయం అతన్ని చూసినా, ఈ ఉత్తరం పంపడం చూసినా అర్థమవుతుంది. లేకపోతే గిరిజ ఒక్కసారి పుస్తకం తెరిస్తే ఏమయ్యేది? వయస్సు పన్నెండయినా ఆ మాత్రం ఆలోచించలేదూ అది?

సీత ఎదురింటి అబ్బాయి చొరవకీ, తెగింపుకి నిరసన భావాన్ని పెంచుకుంటూనే, స్త్రీ సహజమైన ఆసక్తితో ఆలోచించింది. అతని మీద కోపమూ వచ్చింది. అయితే ప్రేమని వ్యక్తం చేస్తూ ఇలాంటి ఉత్తరం రావడం సీత జీవితంలో కొత్త. ఇన్నాళ్ళూ పుస్తకాల్లో చదవడమే గాని, ఇవాళ నిజ జీవితంలో మొదటిసారిగా ఆ పని జరిగింది. అందుకు కారణమైన ఎదురింటి అబ్బాయి మీద ఆమెకు కాస్త దయకూడా కలిగింది. సీత చాలా అందగత్తె అని చిన్నప్పట్నుంచీ చాలామంది అంటూండేవారు. నా 'అందాలభరిణె' అంటూ అమ్మ ముద్దులాడుతూండేది. అయినా ఆ విషయాన్ని మరొకవ్యక్తి చెప్పగా వినడానికి ఎప్పుడూ అలసిపోలేదామె.

మెర్లిన్ మన్రో 'తాను చాలా అందగత్తె'నని చిన్నప్పట్నుంచీ లక్షలమంది చెప్పగా విని ఉండవచ్చు. అంతమాత్రాన లక్షా ఒకటో మనిషి చెప్పగా వినడం చికాకనిపించదు. పైగా సంతోషంగా ఉంటుంది కూడా. అహంకారం మరో అంతస్తు పెరుగుతుంది. సరిగ్గా సీత విషయంలో అలాంటిదే జరిగింది.

సంక్రాంతి పండగనాడు కొత్త పరికిణీ, పావడా వేసుకున్నంత ఉత్సాహంగా ఉంది సీతకి, ఆ రోజంతా ఆ ఉత్తరాన్ని జాకెట్టులో దాచుకుని ఇల్లంతా కలియ దిరిగింది. పెరట్లోకి వెళ్ళి ఎర్రగులాబీ తీసి తలలో తురుముకుంది. తల్లి అక్కర్లేదన్నా నాలుగుసార్లు కరివేపాకు మండల్ని కోసుకు వచ్చి వంటింట్లో పడేసింది. 'లెక్కలు చెయ్యడం ఎలాగక్కా?' అని వేణు సాధిస్తే చెప్పి బోధించే స్థిమితం లేక తనే అరనిముషంలో లెక్కలన్నీ చేసి అక్కడ పారేసింది. త్వరత్వరగా స్నానం చేసి తెల్లటి జరీ అంచు ఉప్పాడ చీర, దొండపండు రంగు జాకెట్టు వేసుకుని జాగ్రత్తగా ముస్తాబయింది. నాన్నగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాక, వేణు స్కూలుకు వెళ్ళిపోయాక, అమ్మ పూజ ప్రారంభించాక డాబా మీదికి పోయి కూర్చుని జాకెట్టులోంచి కాగితం మడత పైకి తీసింది. కథలద్వారా, సినిమాల ద్వారా లభించిన పద్దెనిమిదేళ్ళ అనుభవాన్ని పూరించి ఇవాళ మొదటి పుటని ఆ క్షణంలో ఆ అపూర్వ క్షణంలో తెరవడానికి సిద్ధపడింది సీత.

అందమైన గులాబీ కాగితానికి అడ్డంగా అర్థమయీ కాని రాతలో మూడే వాక్యాలు ఉన్నాయి.

''సిస్టర్ పుస్తకాలు ఇవ్వనన్నారుట, దయచేసి ఇవ్వండి, ఫ్యాక్టరీ నుండి వచ్చాక ఏమీ తోచడంలేదు.

......నాగరాజు.

చదివి హతాశురాలయింది సీత. తను ఊహించినదేమీ అందులో లేకపోయేసరికి సీతకు నిరాశ, నిస్పృహ కలిగాయి. గుండె గుబగుబలాడింది. కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. ఈ ఉత్తరం ఒక అందగత్తె పట్ల అందమైన అబ్బాయి చూపిన తిరస్కారంగా కనిపించింది. ప్రపంచ సుందరీమణుల పోటీలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన స్త్రీని తృణీకారభారంతో చూస్తే ఏమవుతుంది? అలా అనిపించింది సీతకి. మేడమీద ఒంటరిగా కూర్చుని చాలాసేపు భోరున ఏడ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments